

dr Wojciech MACIEJKO

WYŻSZA SZKOŁA ADMINISTRACJI I ZARZĄDZANIA
W PRZEMYSŁU

ZASADY WYDAWANIA KARTY WĘDKARSKIEJ

1. Wprowadzenie

Zgodnie z art. 34 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 18 lipca 2001 r. – Prawo wodne (Dz. U. z 2005 r. Nr 239, poz. 2019 ze zm.), każdemu przysługuje prawo do powszechnego korzystania ze śródlądowych wód publicznych, które polega m.in. na uprawianiu amatorskiego połowu ryb. Traktowanie amatorskiego połowu ryb (wędkarstwa), jako jednej z podstawowych postaci powszechnego korzystania z wód publicznych ma swoją długą tradycję. Już w przepisie art. 48 ustawy z dnia 24 października 1974 r. – Prawo wodne (Dz. U. Nr 38, poz. 230 ze zm.), przewidziano, iż powszechne korzystanie z wód służy do uprawiania wędkarstwa.

Podstawową formą uprawiania amatorskiego połowu ryb, jest ich pozyskiwanie za pomocą wędki (wędkarstwo). Tę postać amatorskiego połowu ryb można realizować pod warunkiem posiadania karty wędkarskiej. Stosownie do art. 7 ust. 2 ustawy z dnia 18 kwietnia 1985 r. o rybactwie śródlądowym (Dz. U. z 1999 r. Nr 66, poz. 750 ze zm.), amatorski połów ryb może uprawiać osoba posiadająca dokument uprawniający do takiego połowu, zwany „kartą wędkarską”. Karta wędkarska jest niewątpliwie dokumentem inkorporującym uprawnienie do amatorskiego połowu ryb za pomocą wędki; dokumentem wydanym przez właściwy organ administracji publicznej. Poprzednio, problematyka karty wędkarskiej, a także pozwoleń na sportowy połów ryb wędką, uregulowana była w ustawie z dnia 7 marca 1932 r. o rybołówstwie (Dz. U. Nr 35, poz. 357 ze zm.) oraz w zarządzeniu Ministra Rolnictwa z dnia 10 maja 1968 r. w sprawie wydawania kart wędkarskich i pozwoleń na sportowy połów ryb wędką (M. P. Nr 21, poz. 136). Zastanović jednak należałoby się, nad prawnym statusem

czynności wydania karty wędkarskiej. W szczególności zaś określić należałoby, jakiego rodzaju aktem administracyjnym jest karta wędkarska i w jaki sposób właściwy organ może ograniczać za jego pomocą dostęp do amatorskiego połowu ryb oraz pozbawiać prawa do tej postaci powszechnego korzystania z wody.

2. Czynność wydania karty wędkarskiej

Karta wędkarska jest dokumentem urzędowym uprawniającym do amatorskiego połowu ryb (art. 7 ust. 2 ustawy o rybactwie śródlądowym). Czynnością warunkującą nabycie prawa do amatorskiego połowu ryb jest wydanie karty wędkarskiej przez właściwy organ administracji publicznej. Jak postanowiono w art. 7 ust. 5 ustawy o rybactwie śródlądowym, kartę wędkarską wydaje starosta. Inkorporowane w dokumencie karty wędkarskiej prawo do połowu ryb za pomocą wędki doznaje aktualizacji z chwilą „wydania” takiej karty przez właściwego starostę. Wydanie karty wędkarskiej nie jest decyzją administracyjną, podobnie jak decyzją nie jest sama karta wędkarska. Wydanie karty wędkarskiej jest materialno-techniczną czynnością polegającą na wystawieniu dokumentu karty wędkarskiej. Wystawienie dokumentu osobie zainteresowanej następuje w chwili nadania blankietowi karty wędkarskiej wszystkich wymaganych prawem elementów, oraz przeniesienia faktycznego władztwa nad tym dokumentem osobie pragnącej korzystać z wód poprzez uprawianie amatorskiego połowu ryb.

Blankiet karty wędkarskiej, nazwany przez prawodawcę „wzorem karty wędkarskiej”, określony został w art. 21 pkt 4 ustawy o rybactwie śródlądowym w związku z § 1 pkt 3 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 12 listopada 2001 r. w sprawie połowu ryb oraz warunków chowu i połowu innych organizmów żyjących w wodzie (Dz. U. Nr 138, poz. 1559 ze zm.; dalej: rozporządzenie w sprawie połowu ryb). Dokument ten składa się z czterech stron. Na pierwszej stronie zamieszczono oznaczenie rodzaju dokumentu („KARTA WĘDKARSKA”), oraz jego numer. Strona druga obejmuje imię i nazwisko osoby uprawnionej do amatorskiego połowu ryb, datę i miejsce jej urodzenia, miejsce zamieszkania i adres, a także fotografię oraz podpis posiadacza dokumentu. Na tej samej stronie znajduje się oznaczenie organu, który dokonał wydania karty wędkarskiej, data wydania karty, podpis osoby wydającej kartę, odcisk pieczęci osoby wydającej kartę i odcisk okrągłej pieczęci organu. Ostatnia, czwarta strona

blankietu karty wędkarskiej, zawiera 2-punktowe pouczenie o treści art. 7 ust. 2 ustawy o rybactwie śródlądowym. W pouczeniu tym zawarto informacje o tym, że karta wędkarska jest dokumentem uprawniającym do amatorskiego połowu ryb za pomocą wędki, oraz że w przypadku, gdy połów odbywa się w wodach uprawnionego do rybactwa, obok karty wędkarskiej osoba wędkująca obowiązana jest uzyskać zezwolenie takiego podmiotu. Nagłówek załącznika nr 1 do rozporządzenia w sprawie połowu ryb, nakłada na organ wydający kartę wędkarską obowiązek posługiwania się blankietem o formacie jednej strony A7.

Podczas ustalania charakteru czynności wydania karty wędkarskiej, doniosłego znaczenia nabierają trzy unormowania, zawarte w: 1) art. 7 ust. 2 ustawy o rybactwie śródlądowym; 2) art. 7 ust. 5 tejże ustawy, oraz 3) § 2 ust. 1 i załączniku nr 1 do rozporządzenia w sprawie połowu ryb. Pierwszy z wymienionych przepisów stwierdza, że karta wędkarska jest „dokumentem”, którego posiadanie uprawnia do uprawiania amatorskiego połowu ryb. Drugi natomiast nakazuje właściwemu staroście „wydawanie” kart wędkarskich. Przepisy te wskazują na związanie skutku prawnego w postaci powstania tytułu do oznaczonego sposobu powszechnego korzystania z wody z technicznymi aspektami posługiwania się kartą wędkarską. Osoba uprawiająca amatorski połów ryb nie będzie tego czyniła legalnie, jeżeli ograniczy się do stwierdzenia, że wydano jej kartę wędkarską, albo też, gdy ograniczy się do wykazania (np. zaświadczeniem starosty), że spełniła warunki wydania karty i dokument taki jej wydano. Dodatkowo wymaga się bowiem faktu posiadania wydanej uprzednio karty wędkarskiej przez uprawniony organ. Dla legalnego uprawiania amatorskiego połowu ryb za pomocą wędki nie jest istotne, czy obiektywnie zainteresowany tą formą powszechnego korzystania z wód spełnił ustawowe wymogi stawiane osobom wędkującym, ale czy legitymuje się dokumentem urzędowym potwierdzającym, że poddany został przez właściwy organ badaniu z punktu widzenia dopuszczalności połowu.

Karta wędkarska jest urzędowym dokumentem potwierdzającym, że jej posiadacz, a więc osoba będąca adresatem czynności wydania karty, spełniła ustawowe wymogi stawiane osobom uprawnionym do amatorskiego połowu ryb, oraz z pozytywnym wynikiem przeszła postępowanie służące ustaleniu faktów, z którymi ustawodawca związał uprawnienie do wędkowania. Karta wędkarska ma cechy zbliżone do zaświadczenia. Osoba legitymująca się nią może wykonywać

prawo do amatorskiego połowu ryb. Jest bowiem w stanie wykazać w każdym czasie – okazując posiadany przy sobie dokument – właściwemu organowi kontroli, że spełniła warunki ustawowe dające gwarancję legalnego wykonywania połowu.

3. Postępowanie w sprawie wydania karty wędkarskiej

Postępowanie w sprawie wydania karty wędkarskiej wszczyna osoba zainteresowana jej wydaniem, składając skierowany do właściwego starosty wniosek. Przed zakończeniem postępowania, zgodnie z art. 7 ust. 5 ustawy o rybnactwie śródlądowym, osoba zainteresowana zobowiązana jest do złożenia egzaminu ze znajomości ochrony i połowu ryb. Przepis ten nie precyzuje, czy złożenie takiego egzaminu powinno odbyć się przed, czy też po złożeniu do starosty wniosku o wydanie karty wędkarskiej. Istotnym jest tylko to, że samo wydanie karty przez starostę musi nastąpić po złożeniu przez zainteresowanego takiego egzaminu. Wydanie karty wędkarskiej nie może więc nastąpić pod warunkiem, albo z zastrzeżeniem terminu, w jakim w przyszłości zostanie złożony egzamin ze znajomości ochrony i połowu ryb.

Podmiotem właściwym do przeprowadzenia egzaminu jest komisja powołana przez „społeczną organizację amatorskiego połowu ryb” (art. 7 ust. 5 zd. pierwsze ustawy o rybnactwie śródlądowym). Szczegółowe wymogi co do tego rodzaju organizacji społecznych przewidują przepisy § 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia w sprawie połowu ryb. Zgodnie z tym unormowaniem organizacją, która jest uprawniona do wyłonienia komisji przeprowadzającej egzamin umożliwiające dostęp do karty wędkarskiej, powinna w dniu 1 stycznia każdego roku liczyć co najmniej 200 pełnoletnich członków. Warunek ten podlega badaniu przy każdorazowym wydawaniu przez właściwego starostę karty wędkarskiej. Uzyskanie pozytywnego wyniku z egzaminu przed komisją powołaną w ramach organizacji, która w roku, w którym w dniu 1 stycznia, należało do niej mniej niż 200 pełnoletnich członków, uzasadnia odmowę wydania karty wędkarskiej. Wyjątek w tym względzie przewiduje § 4 ust. 3 rozporządzenia w sprawie połowu ryb. Zgodnie z jego unormowaniem, w przypadku braku na terenie powiatu organizacji, która w dniu 1 stycznia danego roku, posiadałaby co najmniej 200 pełnoletnich członków, osoba ubiegająca się o kartę wędkarską może przystąpić do

egzaminu przeprowadzonego przez inną organizację społeczną amatorskiego połowy ryb.

Z przytoczonych przepisów wynikają dwie istotne konsekwencje dla organu właściwego do wydania karty wędkarskiej. Po pierwsze, odmowa wydania karty wędkarskiej z przyczyny braku co najmniej 200 pełnoletnich członków w egzaminującej organizacji amatorskiego połowu ryb, może nastąpić tylko wówczas, gdy na obszarze powiatu, w którym siedzibę ma starosta, brak jest organizacji amatorskiego połowu ryb, która spełniałaby warunek liczebności członków określony w § 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia w sprawie połowu ryb. Przepisy prawa dopuszczają przypadki legalnego wydania karty wędkarskiej, w których na obszarze danego powiatu działa organizacja posiadająca co najmniej 200 pełnoletnich członków, ale egzamin złożony został przed komisją wyłonioną w ramach organizacji o mniejszej liczebności pełnoletnich członków. Przypadek taki zachodzi wówczas, gdy liczbę 200 pełnoletnich członków organizacja, w której nie przeprowadzono egzaminu, osiągnie po dniu 1 stycznia roku, w którym złożono egzamin przed komisją wyłonioną przez organizację posiadającą mniej niż 200 pełnoletnich członków.

Ponadto, warto zwrócić uwagę, że osoba przystępująca do egzaminu przed komisją powołaną przez stosowną organizację społeczną działającą na rzecz amatorskiego połowu ryb, już na tym etapie swoich zabiegów, posiada status „osoby ubiegającej się o kartę wędkarską” (§ 4 ust. 3 rozporządzenia w sprawie połowu ryb). Komisja przeprowadzająca egzamin z zakresu ochrony i połowu ryb jest organem administracji publicznej w znaczeniu funkcjonalnym. Złożenie wniosku o przystąpienie do egzaminu przed organem organizacji społecznej, w celu uzyskania karty wędkarskiej, jest w tym przypadku równoznaczne ze złożeniem podania o wydanie karty wędkarskiej przed właściwym starostą. Organ, jakim jest komisja organizacji społecznej prowadzącej statutową działalność z zakresu amatorskiego połowu ryb, wykonuje zadania z zakresu administracji publicznej. Od wyniku postępowania egzaminacyjnego przed tą komisją zależy wynik postępowania w sprawie wydania karty wędkarskiej, prowadzonego przez starostę. Wynikiem egzaminu, starosta jest związany. Oznacza to, że w zasadzie, pozytywny wynik egzaminu umożliwia nabycie prawa do karty wędkarskiej. Starosta ma jednak uprawnienie do oceny, czy komisja, która przeprowadziła egzamin została powołana zgodnie z prawem powszechnie obowiązującym, czy

organizacja, która wyłoniła komisję w dniu 1 stycznia roku składania egzaminu spełniała warunki ustawowe, oraz czy sam egzamin *de facto* został przeprowadzony. Warto także zaznaczyć, że wszyscy członkowie pełnoletni organizacji społecznej (w liczbie 200), w dniu 1 stycznia roku składania egzaminu powinni posiadać miejsce zamieszkania na terenie powiatu, w którym siedzibę ma starosta właściwy do wydania karty wędkarskiej. Może się więc zdarzyć, że organizacja społeczna będzie posiadać w dniu 1 stycznia roku składania egzaminu liczbę pełnoletnich członków znacznie nawet przekraczającą 200, ale jeżeli większość z członków będzie zamieszkiwać na obszarze działania innych starostów niż starosta właściwy w sprawie wydania karty wędkarskiej konkretnej osoby, to organizacja taka nie będzie spełniała warunku z § 4 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia w sprawie połowu ryb.

Pozostałe warunki, jakim powinna czynić zadość organizacja społeczna wyłaniająca komisję egzaminacyjną określają przepis § 4 ust. 1 *in fine* i ust. 2 rozporządzenia w sprawie połowu ryb. Pozytywny wynik egzaminu z zakresu ochrony i połowu ryb uprawnia do wydania karty wędkarskiej, jeżeli organizacja społeczna, w ramach której została wyłoniona komisja egzaminacyjna spełnia następujące warunki: 1) jej statutowe władze poinformowały starostę właściwego ze względu na miejsce przeprowadzanego egzaminu o terminie egzaminu; 2) jej statutowe władze poinformowały starostę właściwego ze względu na miejsce przeprowadzanego egzaminu o regulaminie postępowania egzaminacyjnego; 3) jej statutowe władze poinformowały starostę właściwego ze względu na miejsce przeprowadzanego egzaminu o składzie komisji egzaminacyjnej, a także 4) została utworzona na podstawie przepisów ustawy z dnia 7 kwietnia 1989 r. – Prawo o stowarzyszeniach (Dz. U. z 2001 r. Nr 79, poz. 855 ze zm.).

W przypadku największej organizacji społecznej amatorskiego połowu ryb w Polsce, Polskiego Związku Wędkarskiego, podstawą do powołania komisji egzaminacyjnej jest przepis § 55 pkt 10 Statutu Polskiego Związku Wędkarskiego (tekst jednolity w brzmieniu ustalonym uchwałą Nadzwyczajnego Krajowego Zjazdu Delegatów Polskiego Związku Wędkarskiego z dnia 23 września 2000 r.). Zgodnie z tym przepisem wewnętrznego kierownictwa, do zakresu działania i kompetencji Zarządu Koła Polskiego Związku Wędkarskiego należy powoływanie komisji niezbędnych do realizacji zadań koła. Warto zaznaczyć, że Polski Związek Wędkarski działa na podstawie postanowienia Sądu Okręgowego w Warszawie,

VII Wydział Cywilny i Rejestrowy z dnia 23 listopada 2000 r., i został tym postanowieniem wpisany do rejestru stowarzyszeń w dziale „A”, pod pozycją RST 2328. Stosownie do § 2 ust. 1 Statutu Polskiego Związku Wędkarskiego, Związek ten działa na podstawie ustawy – Prawo o stowarzyszeniach. Tytuł do przystępowania do egzaminów uprawniających do ubiegania się o kartę wędkarską przewiduje także przepis rozdziału 1. Regulaminu Amatorskiego Połowu Ryb Polskiego Związku Wędkarskiego (opubl. wewnętrznie), stwierdzając, że zasady dostępu do amatorskiego połowu ryb, organy Polskiego Związku Wędkarskiego zapewniają także osobom nie zrzeszonym.

Komisja egzaminacyjna organizacji społecznej właściwa w sprawie przeprowadzenia egzaminu, jest organem administracji publicznej w znaczeniu funkcjonalnym, prowadzącym postępowanie administracyjne, nazwane przez ustawodawcę postępowaniem egzaminacyjnym (§ 4 ust. 1 *in fine* rozporządzenia w sprawie połowu ryb). Postępowanie to stanowi pierwszą część postępowania administracyjnego w sprawie wydania karty wędkarskiej. Druga część tego postępowania, prowadzona jest przez właściwego starostę i kończy się czynnością wydania karty wędkarskiej, albo czynnością odmowy wydania karty wędkarskiej. Komisja egzaminacyjna obowiązana jest zakończyć postępowanie w drodze zaświadczenia stwierdzającego pozytywny wynik egzaminu z zakresu ochrony i połowu ryb. Zaświadczenie to – w przypadku zadowalającego wyniku egzaminu – wydawane jest na podstawie art. 217 § 2 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. – Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.; dalej: k.p.a.). W przypadku niezadowalającego wyniku egzaminu, komisja egzaminacyjna obowiązana jest wydać postanowienie odmawiające wydania zaświadczenia w sprawie złożenia egzaminu z wynikiem pozytywnym (art. 219 k.p.a.). Na postanowienie komisji egzaminacyjnej działającej w Kole Polskiego Związku Wędkarskiego przysługuje zażalenie do Zarządu Okręgu Polskiego Związku Wędkarskiego (art. 219 w zw. z art. 17 pkt 4 i art. 144 oraz art. 127 § 2 k.p.a.). Od ostatecznego postanowienia utrzymującego w mocy postanowienie odmawiające wydania zaświadczenia w sprawie pozytywnego wyniku egzaminu, przysługuje zainteresowanemu skarga do właściwego ze względu na siedzibę zarządu okręgu, wojewódzkiego sądu administracyjnego. Jeżeli postanowienie odmowne wydała komisja egzaminacyjna organizacji społecznej, w ramach której

nie można wskazać organu wyższego stopnia tej organizacji, organem właściwym do rozpoznania zażalenia odpowiedni będzie minister właściwy do spraw rolnictwa, jako organ państwowy sprawujący nadzór nad działalnością stowarzyszenia w rozumieniu art. 17 pkt 4 k.p.a. w zw. z art. 8 ust. 5 pkt 2 ustawy – Prawo o stowarzyszeniach. Na postanowienie wydane w drugiej instancji przez ministra, przysługuje skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie.

Po uzyskaniu zaświadczenia stwierdzającego pozytywny wynik egzaminu w zakresie ochrony i połowu ryb, zainteresowany ma tytuł domagać się wydania przez właściwego starostę karty wędkarskiej. Wydanie karty wędkarskiej wiąże się z kosztami postępowania administracyjnego. Komisja egzaminacyjna, z tytułu przeprowadzenia egzaminu pobiera opłatę w wysokości ustalonej przez właściwy organ organizacji społecznej, w której działa (art. 7 ust. 7 ustawy o rybactwie śródlądowym). Ponadto, z tytułu wydania samej karty wędkarskiej, starosta pobiera opłatę w wysokości 10 zł (§ 5 rozporządzenia w sprawie połowu ryb).

Odmowa wydania karty wędkarskiej następuje w formie czynności materialno-technicznej starosty. O czynności odmowy wydania karty, zainteresowany powinien być poinformowany w drodze zawiadomienia. Na czynność tę przysługuje mu skarga do wojewódzkiego sądu administracyjnego. Zawiadomienie o odmowie wydania karty wędkarskiej jest czynnością z zakresu administracji publicznej, dotyczącą uprawnień wynikających z przepisów prawa (art. 3 § 2 pkt 4 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. – Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi, Dz. U. Nr 153, poz. 1270 ze zm.).

4. Kontrola posiadania karty wędkarskiej oraz cofnięcie karty

Z przepisów art. 7 ust. 2 oraz art. 27 pkt 1 ustawy o rybactwie śródlądowym wynika obowiązek posiadania przy sobie dokumentu karty wędkarskiej podczas amatorskiego połowu ryb. Pierwszy z przepisów przewiduje, że uprawnienie do wędkowania powstaje tylko pod warunkiem „posiadania” karty wędkarskiej, drugi natomiast – przewiduje sankcje za czyny karalne polegające na „nieposiadaniu wymaganych dokumentów” podczas dokonywania amatorskiego połowu ryb. Ponadto przepis art. 23 pkt 1 i art. 25 ust. 1 ustawy o rybactwie śródlądowym, daje strażnikom Państwowej Straży Rybackiej oraz Społecznej Straży Rybackiej tytuł do kontroli dokumentów uprawniających do połowu ryb u osób dokonujących

takiego połowu, jak również do zatrzymywania – za pokwitowaniem – tego rodzaju dokumentów.

Cofnięcie karty wędkarskiej jest instytucją represyjną, uniemożliwiającą wykonywanie amatorskiego połowu ryb pomimo tego, że osoba zainteresowana spełniła warunki wymagane do realizacji tej postaci powszechnego korzystania z wód. Podstawową postacią cofnięcia karty wędkarskiej jest skazujący wyrok sądu powszechnego orzekający środek karny w postaci cofnięcia karty wędkarskiej. Obowiązek orzeczenia takiego środka ciąży na sędzię wówczas, gdy wobec osoby, której starosta wydał kartę wędkarską, zachodzą podstawy do orzeczenia zakazu amatorskiego połowu ryb (art. 27 ust. 3 ustawy o rybactwie śródlądowym). Ta postać cofnięcia karty wędkarskiej ma charakter obligatoryjny; jeżeli dochodzi do orzeczenia zakazu amatorskiego połowu ryb, sąd z urzędu ma obowiązek orzec cofnięcie karty wędkarskiej wobec jej posiadacza.

Fakultatywna, administracyjna, postać cofnięcia karty wędkarskiej zachodzi w przypadku złożenia takiego żądania przez organ uprawniony do kontroli legalności amatorskiego połowu ryb. Popęlnienie jednego z czynów karalnych wymienionych w art. 27 ust. 1 ustawy o rybactwie śródlądowym przez niepełnoletniego posiadacza karty wędkarskiej jest wystarczające do uwzględnienia takiego wniosku. Wówczas, organem właściwym w sprawie cofnięcia karty wędkarskiej jest starosta, który tę kartę wcześniej wydał. Co istotne w postępowaniu administracyjnym w sprawie cofnięcia karty wędkarskiej, starosta może wedle własnej oceny badać, czy zainteresowany dopuścił się popełnienia jednego z czynów karalnych objętych regulacją art. 27 ust. 1 ustawy o rybactwie śródlądowym. Może więc podjąć materialno-techniczną, zaskarżalną do sądu administracyjnego, czynność w przedmiocie cofnięcia karty wędkarskiej również wówczas, gdy przeciwko posiadaczowi karty nie wszczęto postępowania przed sądem powszechnym.

Starosta, podobnie jak sąd orzekający w sprawie zakazu amatorskiego połowu ryb, obowiązany jest określić, na jaki okres następuje cofnięcie karty wędkarskiej. Termin ten może wynosić od 6 do 18 miesięcy (art. 27 ust. 2 pkt 4 ustawy o rybactwie śródlądowym). Upływ terminu cofnięcia karty wędkarskiej oraz zakazu amatorskiego połowu ryb, nie oznacza, że prawo do amatorskiego połowu ryb zostało zainteresowanemu przywrócone. Oznacza tylko to, że zainteresowany

może przystąpić do ponownego ubiegania się o dopuszczenie do egzaminu oraz o ponowne wydanie karty wędkarskiej.

5. Podsumowanie

Karta wędkarska jest administracyjnoprawną formą reglamentacji prawa do powszechnego korzystania z wód w formie amatorskiego połowu ryb. Postępowanie w sprawie wydania karty wędkarskiej służy sprawdzeniu, czy osoba dokonująca połowu ryb za pomocą wędki zna przepisy prawa oraz zasady ochrony poławianych ryb. Sam dokument karty wędkarskiej stanowi element umożliwiający łatwą ocenę legalności połowu przez organ kontroli. Naruszenie przez posiadacza karty wędkarskiej przepisów prawa powszechnie obowiązującego prowadzić może do cofnięcia tego uprawnienia. Orzeczenie takiego środka karnego przez sąd powszechny lub kary administracyjnej przez właściwego starostę, oznacza dla osoby pragnącej kontynuować amatorski połów ryb, konieczność oczekiwania na upływ okresu w którym oddziałuje sankcja, konieczność ponownego zdania egzaminu, ponownego wystąpienia o wydanie karty wędkarskiej, a ponadto wiąże się z ponownym ponoszeniem kosztów postępowania egzaminacyjnego i kosztów wydania karty wędkarskiej.

Literatura

1. Koza I., Osuch-Chacińska L., Pełda-Sypuła M., Rytlewski M.: *Nowe prawo wodne*, Zielona Góra 2002.
2. Radecki W.: *Ustawa o rybactwie śródlądowym. Komentarz*, Warszawa 2005.
3. Jabłoński E., Wołłejko W.: *Prawo wodne*, Warszawa 1979.

Akty normatywne

1. Ustawa z dnia 14 czerwca 1960 r. – *Kodeks postępowania administracyjnego* (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.).
2. Ustawa z dnia 24 października 1974 r. – *Prawo wodne* (Dz. U. Nr 38, poz. 230 ze zm.).
3. Ustawa z dnia 18 kwietnia 1985 r. *o rybactwie śródlądowym* (Dz. U. z 1999 r. nr 66, poz. 750 ze zm.).

4. Rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 12 listopada 2001 r. w sprawie połowu ryb oraz warunków chowu i połowu innych organizmów żyjących w wodzie (Dz. U. Nr 138, poz. 1559 ze zm.).

